

Frații mei, din seara aceasta încep deniile, cu patimile lui Hristos. Sunt cele mai frumoase și mișcătoare slujbe și cântări de peste an. Veniți seară de seară cât mai mulți la sfânta biserică.

Cum putem noi să dormim sau să lipsim de la biserică când Hristos priveghează și se roagă pentru toată lumea?

Cum putem noi să râdem și să bem când Fiul lui Dumnezeu este dat în mâinile hulitorilor și ucigașilor necredincioși?

Cum putem noi să mâncăm acum când Domnul vieții, postește și suspină pentru noi?

Cum să lipsim de la biserică acum, când Hristos este trădat de propriul său ucenic și este vândut iudeilor ca să fie judecat și răstignit?

Să mergem săptămâna aceasta după Iisus Hristos, pe drumul Crucii, care pentru noi este drumul vieții, al iertării și al mântuirii. Fără acest drum nimeni dintre oameni nu se poate mântui.

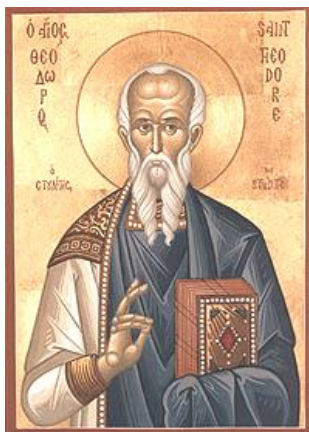
Iată astăzi Hristos intră triumfal în Ierusalim însoțit de mulțime de oameni cu ramuri de finic în mâini. Să-L întâmpinăm și noi pe Hristos cu stâlپări de fapte bune.

Hristos blestemă smochinul fără roade care se usucă. Să ne temem și noi, că suntem ca niște pomi fără roade pe pământ, lipsiți de multe bunătați duhovnicești. Hristos primește pe femeia păcătoasă să-I spele picioarele.

Să ne apropiem și noi de Domnul și cu lacrimi de pocăință să-I udăm picioarele și să I le sărutăm.

(Arhim. Ilie Cleopa, Predici)

DESPRE ÎNFRICOȘATELE PATIMI ALE DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS CUVÂNTUL

Sf. Teodor Studitul,
icoană

Fraților și părinților, omul cu evlavie totdeauna când își aduce aminte de sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos se umilește și lacrimază, iar sufletul la mare smerenie se înalță. Mai ales în aceste sfinte zile poate cineva mai mult să se umilească, fiindcă în ele toate patimile lui Hristos s-au săvârșit. Dar care sunt acestea? Sfatul cel omorător făcut asupra Lui, când L-au prins, L-au legat și L-au dus la judecată, ca pe un om vinovat, starea înaintea lui Pilat judecătorul, cercetarea și întrebarea ce I s-au făcut la celelalte judecați – la Irod, la Ana și la Caiafa, bătăile de peste noapte, scuipările, sudălmile, batjocurile, răstignirea pe cruce, pironirea mâinilor și picioarelor, gustarea fierii și a oțetului, împungerea în coastă și celelalte câte a suferit Mântuitorul nostru, pe care lumea întreagă nu le poate povesti, nici nu le poate spune cineva cum se cade, nu numai limba omenească, dar nici măcar cea îngerească.

Să cugetăm, fraților, la această mare și negrăită taină. Pe Cel ce descoperă ascunsurile inimilor și nici un cuget omenesc nu-L înșeală, pe El se sfătuiesc să-L omoare. Cel ce ține lumea întreagă cu puterea și cu porunca Lui dumnezeiască se dă în mâinile păcătoșilor. Cel ce poruncește norilor să plouă pe pământ, se duce legat la judecată. Cel ce a măsurat cerul cu palma și pământul cu latul mâinii și a alcătuit munții cu măsură și plaiurile cu cumpănă, este lovit cu palma peste obraz de o slugă. Cel ce a împodobit pământul cu ierburi și cu flori, cu tot felul de copaci și pomi, poartă pe cap cunună de spini. Cel ce a răsadit în Rai pomul vieții, spânzură acum pe lemnul pierzării, îmbrăcat cu haină mohorâtă. O vederi mari și peste fire!

Soarele le-a văzut și și-a pierdut razele. Luna le-a văzut și s-a întunecat. A simțit pământul și de frică cu totul s-a cutremurat și s-a clătit. Au simțit pietrele nesimțitoare și s-au despicat. Toată lumea s-a tulburat și toată făptura s-a strămutat de patimile Ziditorului său. Dar noi, ce vom face, fraților, dacă stihiile fără suflet și fără simțire s-au spăimântat, ca și cum ar fi avut simțire, și s-a prefăcut orânduiala lor de frica Domnului, înaintea celor văzute.

Noi oamenii cuvântători, care am primit atâtea faceri de bine de la Dumnezeu și pentru care Hristos a murit, cum să nu ne umilim, cum să nu lacrimăm în aceste zile, cum vom fi mai